

Giấc mơ bầu trời

Chuyện bắt đầu vào một ngày rực nắng, khi Mây sắp tròn bảy tuổi.

Mây là một cô nhóc siêu tò mò. Sở thích lớn nhất của cô nhóc là ngắm Mặt Trăng lung linh và bầu trời đêm lấp lánh muôn vàn vì sao. Thêm nữa, Mây còn cực kì mê vẽ.

Thế nhưng mẹ lại muốn Mây trở thành nghệ sĩ biểu diễn giống mẹ trong tương lai nên bắt cô nhóc phải tập trung học piano. Cô nhóc chẳng thích học chút nào. Mây chỉ muốn được cùng anh Măng lắp ghép các mô hình Lego. Nhưng anh Măng không cho Mây chơi cùng, hai anh em cứ thế chích chøe suốt ngày.

“Mẹ ơi, mẹ bảo em Mây ra chơi búp bê đi! Em cứ phá hỏng mô hình của con hoài luôn á!” Măng la oai oái.

“Mẹ ơi, con cũng muốn lắp ghép màà!”

Mẹ thở dài, quay sang dỗ dành:

“Mây ơi, con có bao nhiêu là đồ chơi rồi, để yên cho anh Măng chơi Lego đi con.”

Sau những lần như thế, Mây lại ăm ực trở về phòng. Cô nhóc hậm hực lôi giấy bút ra viết:

Anh Măng không cho mình chơi
ráp Lego cùng chứ gì? Mình tự vẽ ra
mô hình của riêng mình luôn!

Thế là cuốn tập vẽ của cô nhóc ngày một dày lên, đầy ắp những bản thiết kế độc đáo. Từ những món đồ dùng nhỏ xíu xinh xinh cho đến xe hơi tí hon, máy bay phản lực, rồi cả những tòa nhà chọc trời có hình thù siêu lạ mắt.

Kì nghỉ lễ dài ngày là khoảng thời gian Mây mong đợi nhất. Cô nhóc sẽ được về quê thăm ông bà nội. Nơi đó có biển xanh sóng vỗ, có núi đồi trập trùng và đặc biệt nhất là có một đài thiên văn cổ kính. Một tuần ở với ông bà đồng nghĩa với việc Mây sẽ được thoát khỏi các lớp học piano chán ngắt và tạm biệt những trận cãi vã với anh trai.

Nhà ông bà nội nằm ngay gần đài thiên văn. Mỗi lần Mây về, ông nội lại dắt tay cô nhóc đi thăm tòa tháp. Ở tầng cao nhất, nơi mái vòm có thể mở ra, đặt một chiếc kính thiên văn khổng lồ để quan sát vũ trụ. Với Mây, việc được ngắm nhìn Mặt Trăng và các vì tinh tú xa xôi qua chiếc kính ấy là một điều kì diệu không gì sánh bằng.

Tuy nhiên, khi nhìn những bức ảnh treo ở đài thiên văn chụp Mặt Trăng thực tế từ tàu vũ trụ, Mây hơi hụt hẫng. Bề mặt của Mặt Trăng trông thật ảm đạm, một màu xám xịt tẻ nhạt, chẳng rực rỡ sắc màu như Trái Đất thân yêu.

“Ai mà sống trên Mặt Trăng chắc là buồn hiu hắt luôn!” Mây thầm nghĩ.

Nhớ lần đầu tiên được nhìn bề mặt Mặt Trăng qua kính thiên văn, Mây đã giật mình thốt lên “Ui da! Sao Mặt Trăng lại có nhiều vết sẹo to đùng vậy ông?” Câu hỏi của cô nhóc khiến ông nội cười hoài không ngớt.

Món quà sinh nhật

Kì nghỉ năm nay Mây lại được ông nội dẫn đi ngắm sao. Một tối nọ, khi đang dán mắt vào ống kính, cô nhóc bỗng thấy hai cái bóng nhỏ xíu, tròn tròn đang động đậy trên bề mặt Mặt Trăng.

“Aaa... Ông ơi nhìn kìa, có người tí hon trên Mặt Trăng ông ơi!”

Không tin vào mắt mình, Mây rối rít kéo áo ông nội. Nhưng khi ông ghé mắt vào ống kính thì hai cái bóng đã biến mất tăm, chỉ còn lại bề mặt xám ngắt trống trơn. Mây xụ mặt thất vọng. Ông nội xoa đầu dỗ dành, bảo chắc tại mắt cháu bị mỏi nên nhìn nhầm thôi. Trên đường về, ông ghé tiệm mua cho Mây một cây kem mát lạnh, thế là cô nhóc lại cười toe toét, quên luôn nỗi buồn.

Vài hôm sau là đến sinh nhật bảy tuổi của Mây. Ba mẹ tặng cho cô nhóc một chú gấu bông to bự và một chiếc bánh kem dâu tây thơm phức. Thực lòng, Mây ao ước được tặng một chiếc kính thiên văn nhỏ hoặc bộ lắp ghép mô hình giống của anh Măng, nên cô nhóc không mặn mà với chú gấu bông cho lắm. Nhưng bù lại, chiếc bánh kem ngọt ngào, đúng vị dâu cô nhóc mê mẩn đã an ủi phần nào.

Lúc nhắm mắt thổi nến, Mây thầm ước:

Ước gì mình được thực hiện
một chuyến du hành khám phá
Mặt Trăng thực sự!

